

FORDÓMAR

BURKA- KLÆDDAR Í MIÐBÝNUM

Mánadagin gjørdust havnafólk ikki sørt skøkk, tá ein riðil av burkukloddum kvinnum komu gangandi gjøgnum býin. Tó so, kvinnurnar vóru ikki allar kvinnur, og burkurnar vóru ikki heilt ektaðar heldur

Danjal av Rana

Hetta vóru næmingar og lær-
arar á Føroya Fólkaháskúla,
sum gjørdi eina litla fólka-
lívsfrøðiliga kanning, um
hvat fólk í býnum hugsa og
halda um kvinnur í burku.

**»Áh sum hesi
eru fitt«**

Uppskotið kom á einum
samansjóðingartúri í Fugl-
oynni, tá næmingarnir fóru
at kjakast um muslimar.
Meiningarnar hjá næming-
unum vóru ógvuliga ymsk-
ar, og sum skilst var kjakið
til tíðir heitt. Onkur fekk tá
hugskotið at kanna, hvussu
føroyingar høvdu borið seg
at, um teir møttu muslimum
í Havnini. Endin var, at
hendan litla verkætlanin
gjørdist veruleiki.

**»Hetta er eitt
sindur vemmiligt«**

Sambært næmingunum
var endamálið tvífalt: Fyrst
at síggja, hvussu fólk bera
set at, tá tey mæta kvinnum
í burku, síðani at fáa eina
fatan av, hvussu tað er at
ganga soleiðis ilatin. Næm-
ingarnir avgjørdi, at tey

REASKJÓNIR/VIÐMERKINGAR FRÁ HAVNARBORGARUM

...Tveir menn í Vágsbotni róptu millum sín:

**»Tú! Tak uppundir hana!
Ja, eg burdi, ha?«**

ikki skuldu siga nakað ella
á nakran hátt samskifta við
fólk.

Tey seymaðu sær búnar,
og so var klárt at fara í býin.
Leiðin gekk fyrst við buss
niðan í SMS og so til gongu
oman í Vágsbotn.

Øll reageraðu, siga næm-
ingarnir, og tíverri vóru eis-
ini nógv, ið reageraðu neiliga.

– Tað var óbehagiligt at
ganga soleiðis, eitt sindur
undarligt, siga næmingar-
nir.

– Ein bilførari gav okkum
fingurin. Hann slakkaði av,
og koyrði sera spakuliga
framvið okkum, meðan hann
vísti okkum fremsta finger,
sigur ein av næmingunum.
Fólk róptu eisini ókvæmisorð

**»Gott man ikki
hefur nakað ímóti
fremmandafólki!«**

